

τὴν ἰδίαν κυβέρνησιν, ὁ δὲ μαρκίων Βεδμάρ ἤρχισε νὰ μεταμελῇται ὅτι συνεμάχησε μετ' ἀνδρὸς παρὰ-φρονος. Ἐν γένει ὁμῶς ἡ πολιτεία ἐθεώρει αὐτὰ ὡς ἔργα ἀσκοπα ἀνθρώπου ἰδιοτρόπου. Ἀλλ' ὁ μαρκίων Βεδμάρ ἐσκέπτετο ἄλλως πως· φοβούμενος μὴ ἐπὶ τέλους ἀνακαλυφθῇ τὸ πρᾶγμα, ἀπεφάσισε νὰ ἐπι-ταχύνη τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως, καθόσον καὶ αὐ-τὸς ἐκινδύνευε· διότι προκαλέσας ποτὲ ὁ ἐνετικὸς στόλος τὸν ἰσπανικόν, τούτου δὲ ἀποποιηθέντος τὴν μάχην, ἐδῆωσε τὴν παρλίαν τῆς Ἀπουλίας· δι' ὃ τοσαύτην χράν ἡσθάνθη ὁ ὄχλος τῆς Ἐνετίας, ὥστε εἰν ἡ ἐξουσία προλαμβάνουσα δὲν περιεφρούρει κα-λῶς τὴν κατοικίαν τοῦ πρεσβευτοῦ, ἤθελε βεβαίως φονεύσει καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτόν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΙΠΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΚΟΥΙΝΟΥ (*).

ΠΙΠ. Τί εἶναι γραφή;

ΑΛΚ. Ὁ φύλαξ τῆς ἱστορίας.

ΠΙΠ. Τί εἶναι λόγος προφορικὸς;

ΑΛΚ. Ὁ διερμηνεὺς τῆς ψυχῆς.

ΠΙΠ. Τί τὸ παράγον τὸν λόγον τοῦτον;

ΑΛΚ. Ἡ γλῶσσα.

ΠΙΠ. Τί εἶναι γλῶσσαι;

ΑΛΚ. Ἡ μάστιξ τοῦ αἵρος.

ΠΙΠ. Τί εἶναι ἀήρ;

ΑΛΚ. Ὁ διατηρητὴς τῆς ζωῆς.

ΠΙΠ. Τί εἶναι ζωή;

ΑΛΚ. Εὐδαιμονία πρὸς τὸν εὐδαίμονα, κακοδαι-μονία πρὸς τὸν κακοδαίμονα, παρκαμὸνὴ τοῦ θανά-του.

ΠΙΠ. Τί εἶναι θάνατος;

ΑΛΚ. Ἀναπόφευκτον συμβάν, ἀβέβαιος ὁδοιπο-ρία, ἀντικείμενον θακρύων πρὸς τὸν ζῶντα, ἡ ἐπι-σφράγις τῶν διαθηκῶν, ὁ κλέπτης τῶν ἀνθρώπων.

ΠΙΠ. Τί εἶναι ἄνθρωπος;

ΑΛΚ. Αἰχμάλωτος τοῦ θανάτου, ἐφήμερος δια-βίτης, ξένος ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ καταλύματι.

ΠΙΠ. Πῶς ἐτέθη εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος;

ΑΛΚ. Ὡς ὁδοιπόρος.

ΠΙΠ. Ποῦ δὲ ἐτέθη;

ΑΛΚ. Μεταξὺ ἐξ τειχῶν.

ΠΙΠ. Ποῖα εἰσὶ ταῦτα;

ΑΛΚ. Τὸ ἄνω, τὸ κάτω, τὸ πρὸς δεξιάν, τὸ πρὸς ἀριστεράν, τὸ ἐμπροσθεν καὶ τὸ ὀπίσθεν.

ΠΙΠ. Τί εἶναι ὕπνος;

ΑΛΚ. Ἡ εἰκὼν τοῦ θανάτου.

ΠΙΠ. Τί συνιστᾷ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου;

ΑΛΚ. Ἡ ἀθωότης.

ΠΙΠ. Τί εἶναι καραλή;

ΑΛΚ. Τὸ κορύφωμα τοῦ σώματος.

ΠΙΠ. Τί δὲ σῶμα;

ΑΛΚ. Ἡ κατοικία τῆς ψυχῆς.

(Ἐνταῦθα παραλείπονται εἴκοσι ἐξ ἑτεραζ ζητή-ματα, ἀφορῶντα εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.)

ΠΙΠ. Τί εἶναι οὐρανός;

ΑΛΚ. Κινουμένη σφαῖρα, ἄπειρος θόλος.

ΠΙΠ. Τί εἶναι φῶς;

ΑΛΚ. Ἡ δᾶς πάντων τῶν πραγμάτων.

ΠΙΠ. Τί εἶναι ἡμέρα;

ΑΛΚ. Κλήσις πρὸς ἐργασίαν.

ΠΙΠ. Τί εἶναι ἥλιος;

ΑΛΚ. Ἡ αἴγλη τοῦ παντὸς, ἡ καλλονὴ τοῦ στε-ρεώματος, ἡ χάρις τῆς φύσεως, ἡ δόξα τῆς ἡμέρας, ὁ δικνομεὺς τῶν ὥρων.

(Ἔπονται ἐπτὰ ἐρωτήσεις περὶ τῶν ἀστέρων καὶ τῶν στοιχείων.)

ΠΙΠ. Τί εἶναι ἡ γῆ;

ΑΛΚ. Ἡ μήτηρ πάσης βλαστήσεως, ἡ τροφὸς πάσης ὑπάρξεως, ἡ ἀποθήκη τῆς ζωῆς, ἡ τὰ πάντα καταπίνουσα ἄβυσσος.

ΠΙΠ. Τί εἶναι ἡ θάλασσα;

ΑΛΚ. Ἡ εὐρεία ὁδὸς τοῦ τολμηροῦ, τὸ ὄριον τῆς γῆς, ὁ πανδοχεὺς τῶν ποταμῶν, ἡ πηγὴ τῆς βροχῆς.

ΠΙΠ. Τί εἶναι χειμῶν;

ΑΛΚ. Ἡ ἐξορία τοῦ ἔαρος.

ΠΙΠ. Τί δὲ ἔαρ;

ΑΛΚ. Ὁ ζωγράφος τῆς γῆς.

ΠΙΠ. Τί εἶναι θέρος;

ΑΛΚ. Ἡ τὴν γῆν ἐνδύουσα καὶ τοὺς καρποὺς ὠ-ριμάζουσα δύναμις.

ΠΙΠ. Τί εἶναι φθινόπωρον;

ΑΛΚ. Ἡ ἀποθήκη τοῦ ἔτους;

ΠΙΠ. Τί εἶναι ἔτος;

ΑΛΚ. Ἡ ἄμαξ τοῦ κόσμου.

(Ἐνταῦθα παραλείπονται ἐπτὰ ἀστρονομικαὶ ἐρωτήσεις.)

ΠΙΠ. Διδάσκας, φοβοῦμαι νὰ πλησιάσω τὴν θά-λασσαν.

ΑΛΚ. Τί σὲ φέρει πρὸς τὴν θάλασσαν;

(*) Διάστημα συγγραφῆς πηλλῶν καὶ ἀξιολόγων ἔργων θρη-σκευτικῶν, φιλοσοφικῶν, ἱστορικῶν, φιλολογικῶν καὶ ποιητικῶν ἀκμάσας τὴν Η' ἑκατονταετηρίδα καὶ ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Κα-ρόλου τοῦ Μεγάλου, σύμβουλος καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων του. Ἦν δὲ καὶ διαβυντής τῆς καλουμένης σχολῆς τοῦ παλατίου. Πιπίνος δὲ ἦν ὁ υἱὸς τοῦ Μεγ. Καρόλου.

ΠΠ. Ἡ περιέρχεται.

ΑΑΚ. Ἐάν λοιπὸν φοβῆσαι θέλω σὲ συνοδεύσει.

ΠΠ. Ἐάν ἐγίνωσκον τί εἶναι πλοῖον, ἤθελον παρασκευάσει ἐν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ μὲ συνοδεύσῃς.

ΑΑΚ. Πλοῖον εἶναι περιπλανωμένη οἰκία, ξένος δεκτὸς εἰς πάντα τόπον, ὁδοιπόρος, ὅστις οὐδὲν ἴχνος ἀφίνει ὀπισθὲν του.

ΠΠ. Τί εἶναι χλόη;

ΑΑΚ. Τὸ ἱμάτιον τῆς γῆς.

ΠΠ. Τί εἶναι φυτά;

ΑΑΚ. Οἱ οἴλοι τῶν φυσικῶν, ἡ δόξα τῶν μαγείρων.

ΠΠ. Τί τὸ ποιοῦν τὰ δριμέα τῶν πραγμάτων ἡδέα;

ΑΑΚ. Ἡ πείνη.

ΠΠ. Τί πρᾶγμα οἱ ἄνθρωποι οὐδέποτε βαρύνονται;

ΑΑΚ. Τὸ κέρδος.

ΠΠ. Ποῖον εἶναι τὸ ὄνειρον τοῦ ἐγκηγοροῦντος;

ΑΑΚ. Ἡ ἐλπίς.

ΠΠ. Τί εἶναι ἐλπίς;

ΑΑΚ. Ἀνγκούφισις πόνων, ἀβέβαιον συμβάν.

ΠΠ. Τί εἶναι φιλία;

ΑΑΚ. Ὁμοιότης ψυχῶν.

ΠΠ. Τί εἶναι πίστις;

ΑΑΚ. Ἡ διαβεβαίωσις τῶν ἀγνώστων καὶ τῶν θαυμαστῶν πραγμάτων.

ΠΠ. Τί εἶναι θαῦμα;

ΑΑΚ. Εἶδον χθὲς ἄνθρωπον ἀκίνητον, νεκρὸν περιπατοῦντα, καὶ ἕτερον, ὅστις οὐδέποτε εἶχεν ὑπάρξει, βαδίζοντα.

ΠΠ. Πῶς δύναται τοῦτο; ἐξηγήθητι.

ΑΑΚ. Ἦτο εἰκὼν ἀντανakλωμένη ἐν τῷ ὕδατι.

ΠΠ. Πῶς δὲ δὲν ἐνόησα αὐτὸ καὶ ἐγὼ ὅστις τοσάκις τὸ εἶδον;

ΑΑΚ. Ἐπειδὴ εἶσαι νέος μὲ καλὴν κλίσιν καὶ πεπροικισμένος μετὰ φυσικῆς ἀγχινοίας, θέλω σοὶ ὑποβάλλει ἑτέρας ἀσυνήθεις ἐρωτήσεις· πειρῶ δὲ νὰ τὰς λύσῃς.

ΠΠ. Θέλω πειραθῇ τὸ κατὰ δύναμιν νὰ τὰς λύσω· ἀλλὰ διόρθου τὰ λάθη μου.

ΑΑΚ. Βεβαίως. Ἄνθρωπός τις ἀγνώστος πρὸς ἐμὲ, συνδιελέχθη μετ' ἐμοῦ, καίτοι οὔτε γλώσσαν οὔτε φωνὴν ἔχει, καὶ οὔτε ὑπῆρξε πρότερον οὔτε θέλει ὑπάρξει μετὰ ταῦτα, ἐγὼ δὲ οὔτε ἤκουσα οὔτε ἔγνων αὐτόν. Τί σημαίνει τοῦτο;

ΠΠ. Δὲν εἶναι ἴσως ὄνειρον, διδάσκαλε;

ΑΑΚ. Βεβαίως. Ἄκουσόν μου δὲ ἐπὶ πλεόν. Εἶδον νεκρὸν γεννῶντα ζῶντα, καὶ κατανakλισκόμενον ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ γεννηθέντος.

ΠΠ. Τὸ πῦρ παραχθὲν διὰ τῆς προστριβῆς ἐξηραμμένων κλάδων κατηνάλωσεν αὐτούς.

ΑΑΚ. Τί εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ ταυτοχρόνως ὑπάρχει καὶ δὲν ὑπάρχει;

ΠΠ. Οὐδέν.

ΑΑΚ. Πῶς δύναται νὰ ὑπάρχη καὶ νὰ μὴ ὑπάρχη.

ΠΠ. Ὀνόματι μόνον ὑπάρχει, οὐχὶ δὲ καὶ πράγματι.

ΑΑΚ. Τί καλεῖται βωβὸς ἀγγελιαφόρος;

ΠΠ. Ἐκεῖνο ὅπερ κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου.

ΑΑΚ. Καὶ τί κρατεῖς εἰς τὰς χεῖρας;

ΠΠ. Τὴν ἐπιστολήν μου (1). Μ. ΓΚΙΟΛΜΑΣ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

ΕΡΜΑΝΝΟΣ ΛΟΥΝΤΖΗΣ.

Ἀπέθανεν ἐν Ζακύνθῳ ὁ εὐπατρίδης Ἑρμᾶννος Λούντζης, συγγραφεὺς τῶν δύο συγγραμμάτων, ὧν τὴν ἀξιολογότητα κατεδείξαμεν διὰ μακρᾶς ἀνκλύσεως ἐν τῇ *Παρῳόρᾳ* (2), ἥτοι τοῦ «*Περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Ἑπτανήσου ἐπὶ Ἑνετῶν*» καὶ τοῦ ἑτέρου, «*Storia delle isole ionie sotto il reggimento dei repubblicani francesi*», ξενοφώνως φιλοπονηθέντος, διότι ἦτο ἐγκρατέστερος τῆς ἰταλικῆς.

Ἐξ ὧν γινώσκουμεν καὶ ἐξ ὧν συμπεραίνουμεν ἐκ τῶν δύο ἀνωτέρω συγγραμμάτων, ὁ μακαρίτης Ἑρμᾶννος κατεγίνετο ἰδίως εἰς μελέτας περὶ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, μελέτας πολυτίμους, τῶν ὁποίων τὴν αἰσίαν διαπεραΐωσιν ἐπεβοήθει γενναίως ἡ τύχη. Ἐπειδὴ δὲ ὁ θάνατος ἐπελθὼν ἄωρος διέκοψεν αὐτὰς πρὸς ἐθνικὴν ζημίαν, εὐχόμεθα ἵνα τὰ τέκνα αὐτοῦ τακτοποιήσαντα ἐκδώσωσιν εἰς φῶς τὰ ἔργα τοῦ πατρός. Ἡμεῖς δὲ σπένδοντες δάκρυ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἐθνωφελοῦς ἀνδρός, ἀνκπολοῦμεν ὅσα μεγαλοφρόνως ἔγραφε καταλήγων τὸ *Περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Ἑπτανήσου* πόνημα. «Ἐνθερμος, ἔλεγε, φίλος τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτονομίας τοῦ ἔθνους μου, δὲν ἔχω πόθους νὰ καταστείλω, οὔτε δάκρυα νὰ ρίψω ἐπὶ παρελθόντος, τὸ ὁποῖον ἱστορικῶς ἐξέθεσα.... Ἄς δικάσω μεν τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἡμεῖς οἱ οὐχὶ ἀναμάρτητοι, καθ' ὃν τρόπον ἠθέλομεν ἐπιθυμήσει νὰ κρίνωσιν ἡμεῖς οἱ μεταγενέστεροι, ὅταν ἐφ' ἡμῶν πέσῃ ἡ πλᾶξ τοῦ τάφου» (3).

(1) *Alcuius Opera*, II. 352—354.

(2) *Πανδ.* τόμ. Ζ' σελ. 207 καὶ 309. Καὶ τόμ. ΙΑ', σελ. 376.

(3) *Περὶ τῆς πολιτ. καταστ.* τῆς Ἑπταν. σελ. 47.